

Messens oppbygging

5. Messens innledning: Inntog, syndsbekjennelse og kyrie

Døpefont i Efesus

Når troende ankommer kirken dypper de fingrene i vannkaret ved inngangsdøren, tegner seg med korsets tegn på pannen til påminnelse om sin dåp.

Forut for de tjenestgjørendes inntog sier diakonen *Velsigne, Fader*. Celebranten legger røkelse i karet og sier *Velsignet være ditt rike, Fader, Sønn og Helligånd, nå og alltid og i evigheters evighet*. Menigheten svarer *Amen*.

Noen vil kanskje reagere på at det sies *velsignet* være ditt rike. Kan vi velsigne Gud? Spørsmålet er naturlig, og vurdert etter rene rasjonelle kriterier må vi si *nei*. Men i likhet med Zakarisa i sin lovsang (Luk 1) sier vi velsignet. Med Zakarias og Elisabeth skjedde det umulige: En gammel kvinne ble med barn. Zakarias vet ikke hva godt han skal si til Gud, da blir det et jublende utbrudd: *Velsignet er Herren, Israels Gud* (2011-oversettelsen). Det er et uttrykk for at Guds storhet og godhet sprenger menneskelige forestillinger. Når vi har brukt alle ord i form av lovprisning og takk, står vi igjen med paradokset: Vi velsigner Gud som det kraftigste uttrykk for takk - det er som det koker over!

Inntoget skjer under en inngangssalme (unntaket er langfredag, der inntoget er i stillhet). Inngangssalmen skal vanligvis være Gud-rettet i en eller annen form, enten som en hymne, en bibelsk salme eller Saligprisningene (Mat 5). Inntoget er av praktisk art, men det er også en påminnelse om at alle troende er på vandring som pilgrimer mot et evig mål. Under vandringen føder og nærer Herren oss med mat for vandringen: Sitt ord og den hellige eucharisti.

Som en del av inntoget gjør de tjenestgjørende reverens for alteret (og bøyer kne om det finnes et tabernakel). Dette er det allerhelligste sted i kirkerommet, det

representerer Herrens egen tilstedeværelse (se i arkivet artikkelen om alteret): Det er Kristus vi bøyer oss for.

Når inngangshymnen er ferdig sunget og alteret berøkt innledes messen med *I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn*. Dette er for igjen å minne oss om at *Guds huses dør er i vår dåp* (Børre Knudsen). En ekte tilbedelse i ånd og sannhet (Joh 4) er et svar på Guds kall og kan bare skje - som dåpen - i Guds trefoldige navn.

Synsbejennelse følger så. Apostelen Johannes sier at vi dårer oss selv om vi sier vi ikke har synd. Derfor bereder vi vei for Kristus i vårt liv ved og få «vasket føttene», som Herren sier til Peter (Joh 13), og derved forbereder vi oss til den kommende nattverd.

Kyrie XI.
(Orbis Factor)

(X) XIV-XVI s.

1. **K** Y-ri- e * e- lé- i-son. *iiij.*

Chris-te e- lé- i-son. *iiij.*

Ký-ri- e * e- lé- i-son. *ij.*

Ký- ri- e * e- lé- i-son.

Kyrie- notert på gammel måte - som vi bruker i adventstiden

Innledningen følges så av kyrieleddet – *Kyrie Eleison: Herre, miskunne deg!* Det er et rop vi har etter levende mennesker i Israel: Blinde (Mat 7), den kananeiske kvinne (Mat 15) og spedalske (Luk 17). De representerer oss alle. Leddet er ikke en synsbejennelse, men en inntrengende bønn om et Herren må gi oss det vi trenger til frelse og liv, ja det er det sterkeste rop i Kirken om at han gir oss alt det vi heller ikke forstår og be om, og samtidig ikke kan uttrykke på en bedre måte. *Kyrie eleison* er et rop om at Herren må handle med oss til det gode, men det er også en bejennelse og en glede: Han er Herren. Det er bare derfor han kan miskunne seg!

Kyrieleddet kan synges av alle eller som vekselsang mellom forsanger og menighet.

Fr. Lauritz Elias